

v zúčastněných kruzích obchodních významu zcela jiného, t. j. právě označení druhového, takže přestalo být specifickým znakem určitého závodu a stalo se generelním jménem druhovým. Avšak takováto změna původního nesporného významu mohla by být zjištěna jen podrobným a pečlivým šetřením, zejména v kruzích odborných, nestačilo by pouhé konstatování, že snad v jednotlivých případech anebo v jisté době užívalo se slova Chartreuse k označení likérů jiného původu, než jaký označovalo původně. V daném případě bylo pak zejména třeba i zjistiti, že onoho významu generelního označení jistého druhu likéru mělo slovo Chartreuse již v době, která jest podle platného práva rozhodná pro posouzení způsobilosti slova toho k zápisu jako známka pro likéry. Žal. úřad podle spisů v naznačených směrech nějaké šetření nekonal, nedovolává se také určitých okolností, které by mohly jeho úsudek o významu slova Chartreuse opřít.

Sluší-li vývodům rozhodnutí rozuměti tak, že úřad pokládá okolnost, že slovo Chartreuse nabylo již před rozhodným zápisem jako známka povahy druhového označení určitého způsobu bylinných likérů nebo dokonce snad bylinných likérů vůbec za všeobecně známou, tedy notorickou, musil by nss takovéto nazírání žal. úřadu se zřetelem k tomu, co svrchu bylo uvedeno, uznati zcela neodůvodněným.

Bylo tudíž obě nař. rozhodnutí, ježto založena jsou na skutkovém předpokladu náležitě nezjištěném, pro vady řízení zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 3242.

Z n á m k y: Stačí pouhá podobnost lva zobrazeného v ochranné známce se lvem ve znaku státu čsl. po př. v českém zemském znaku k výroku o výmazu takovéto známky?

(Nález ze dne 14. února 1924 č. 2360).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2991 adm.

V ě c: Firma A. W. v C. (adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) proti ministerstvu obchodu (odb. rada K. Weber) o ochrannou známku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Min. obchodu nař. rozhodnutím vyslovilo dle § 21 lit. d) zák. o ochraně známek ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z., že známka st-lkou přihlášená k zápisu u obch. a živn. komory v Praze pro emailované a plechové nádoby neměla být zapsána dle § 4 známk. zák. a nařídilo zároveň výmaz známky z rejstříku.

Důvody rozhodnutí jsou tyto:

»Uvedená známka vykazuje mimo jiné obraz dvou vztýčených heraldicky provedených lvů, zaměnitelně podobných lvu českého státního resp. zemského znaku a jest proto vyloučena z registrace podle § 4 známk. zák., není-li prokázáno právo k užívání této zvláštní značky.

Ochránitelka doznává, že nemá povolení k užívání českého státního resp. zemského znaku a uvádí, že její známka nespadá pod zákaz § 4 zák. známk., poněvadž neobsahuje českého znaku, nýbrž pouze obraz

dvou vztýčených pardalů, držících v předních tlapách držadlo džberu, který vykazuje písmena A. W., kterýžto obraz ve svém celku nečiní dojem vůbec žádného znaku. Podotýká, že ani obraz lva není charakteristikou českého znaku, poněvadž se vyskytuje v celé řadě znaků jiných a dovolává se rozhodnutí býv. rak. správ. soudu z 31. ledna 1911 č. 1080, podle něhož mohou býti do známky pojaty i podstatné součásti veřejného znaku, pokud nevyvolávají dojem znaku samého. Dovojuje, že obyčejný kupec nebude ve známce, o níž se jedná, spatřovati veřejný znak, poněvadž známkový obraz ve svém celku se veřejnému znaku nepodobá.

Námítky ty jsou vesměs bezpodstatné.

Tvrzení, že známka obsahuje obraz dvou pardalů, jest zcela libovolné: v obrazech těch bude i obyčejný konsument spatřovati lva charakterisovaného hřívou, které pardal nemá a bude v nich shledávat přímo lva českého zemského resp. státního znaku.

Známka vykazuje typický obraz vztýčených lvů heraldicky provedených, podobných lvu českého znaku.

Rozdíly mezi touto částí známky (dva lvi) a podobou českého znaku postihne nejvýše jenom znalec, nikoliv však obyčejný kupec, jehož heraldické znalosti jsou zcela povrchní. Změny v provedení lvů ve známce obsažených jsou tak málo výrazné, že ničeho nemění na charakteristickém rázu znaku. Konsument si uvědomí, že ve známce jest vztýčený lev, známý z českého znaku a bude lva toho pokládati za český znak.

Předpis § 4 zák. o ochraně známek nevztahuje se pouze na přesné reprodukce oficielní podoby znaku, nýbrž i na vyobrazení, která jsou zaměnitelně znaku podobna (princip § 25 známk. zák. a § 3 známk. novely, viz též Adler: System des öst. Markenrechtes str. 156).

Názor opačný činil by celý předpis § 4 známk. zák. ilusorním, ježto by se i nepatrnou pozměnou veřejného znaku obešel požadavek úředního povolení k jeho užívání.

Stížnost vytýká, že v daném případě není předpokladu pro zákaz známky na základě § 4 známk. zák.

Námítku tu shledal nss důvodnou. Podle ustanovení § 4 známk. zák. z r. 1890 ve znění upraveném zák. z 24. července 1919 č. 471 Sb., směji býti známky, jichž součástí jest veřejný znak, registrovány jen tehdy, když na základě nynějších ustanovení právo užívání znaku bylo dříve prokázáno. V důvodech nař. rozhodnutí žal. úřad především konstatuje, že známka stěžující si firmy obsahuje obraz dvou heraldicky provedených lvů, zaměnitelně podobných lvu českého státního resp. zemského znaku a vyslovuje, že proto jest vyloučena z registrace podle § 4 známk. zák.

Tato argumentace není však ve shodě se zákonným předpisem právě uvedeným. Známk. zákon v § 4 zakazuje užívání veřejného znaku ve známce. Týká se tedy známek, jichž některá součást má ráz veřejného znaku. Zákaz známky na základě tohoto ustanovení bude možno v konkrétním případě pokládati za odůvodněný jen tenkrát, bude-li se opírat o zjištění, že známka obsahuje reprodukci — byť i ne zcela věrnou veřejného znaku, tudíž znaku jako celku t. j. obraz, jenž určitými právními předpisy za veřejný znak byl uznán. Rozumí se samo sebou, že musí jíti o určitý, za veřejný uznávaný znak; při nějakém

znaku fantastickém nemůže býti řeči o znaku veřejném nebo o právu k užívání znaku »na základě nynějších ustanovení«.

Výrok, nařizující výmaz sporné známky, mohl by tudíž býti uznán za odůvodněný zákonem jen, kdyby se opíral o zjištění, že známka obsahuje určitý veřejný znak t. j. buď znak republiky čsl., nebo český zemský znak. V daném případě spokojil se však úřad tím, že konstatoval podobnost lvů ve známce se lvem v »českém« znaku, čímž patrně míní jak státní znak republiky čsl. tak i český zemský znak. Musil tedy nss míti za to, že žal. úřad založil své rozhodnutí na právním názoru, že i pouhá podobnost s některou — v daném případě ovšem velmi podstatnou — součástí veřejného znaku odůvodňuje zákaz známky po rozumu § 4 známk. zák. Tento názor však, jak svrchu bylo vyloženo, ve znění tohoto zákonného předpisu opory nenalézá.

Praví-li se v důvodech dále, že konsument nepostřehne rozdíl mezi provedením lvů ve známce a lva v českém znaku a bude lva ve známce pokládati za český znak, jest k tomu podotknouti:

Úřadu jest dáti za pravdu, dovozuje-li, že předpis § 4 zák. o ochraň známk neztahuje se pouze na přesné reprodukce oficiální podoby znaku, nýbrž i na vyobrazení, která jsou zaměnitelně znaku podobná. Leč ve smyslu předcházejících vývodů sluší za rozhodné pokládati toliko, je-li objektivně dána podobnost s určitým veřejným znakem; není-li takové objektivní podobnosti, není ani překážky zápisu ve smyslu cit. předpisu. Možnost omylu konsumentova o tom, co veřejným znakem jest, je v té příčině zcela bez významu. Jest tedy s hlediska § 4 známk. zák. také lhostejno, bude-li konsument lva ve známce, ztotožňuje ho se lvem známým z českého znaku, pokládati za tento znak, pokud možnost takové záměny by měla svoji příčinu nikoliv v objektivní podobnosti obrazu známkového s českým znakem, nýbrž v mylné nebo nepřesné představě konsumentově o tom, co českým znakem jest.

Předcházejícími úvahami dospěl nss k závěru, že nař. rozhodnutí založeno jest na nesprávném výkladu zák. a zrušil je proto podle § 7 zák. o ss.

Č. 3243.

Státní zaměstnanci (Slovensko): O pensijních nárocích bývalých uherských stát. úředníků.

Administrativní řízení: Úřad k rozhodování příslušný musí spornou věc stranou nař. vznesenou rozhodnouti podle právních předpisů, které tu v příslušné době jsou, a nemůže rozhodnutí odepřít, poněvadž se pro nedostatek zákonných direktiv stran merita věci pokládá za nepříslušna.

(Nález ze dne 14. února 1924 č. 2501.)

Věc: Emerich H. ve Zl. M. proti správnímu výboru bývalé župy Tekovské o vyměření pense.

Výrok: Stížnost proti rozhodnutí ze dne 1. srpna 1922 se zamítá jako bezdůvodná; naříkané rozhod-